

star in nesposoben in da mu deca krade. In pravi, da se hoče zvezati s Pribečevičem, ki je tudi hud na kralja, da ni na vladi. — To bo lepa republika! Pašič predsednik, Pribečevič notranje, Rade Pašič pa finančno ministrstvo! Velesrbstvo, nasilje in korupcija!

Mi smo samo za pošteno delo za narod.

In četudi nekateri naši ljudje mislijo, da bi bilo dobro, če bi šli v vlado, potem izražajo v tem upanje, da bi se potem vendarle boljše vladalo. Ti ljudje imajo zaupanje v nas, v našo poštenost, v veselje do dela in sposobnost za upravljanje. Mi smo jim hvaležni, toda dokler ne najdemo stranke s programom, ki bi kakor mi hotela dobro ljudstva, in tudi slovenskega ljudstva, tako dolgo bi vsak tak poskus pomenil zavlačevanje v ozdravljenju razmer. Dokler je razpoloženje v Beogradu pri večini tako, da ne moremo ničesar nuditi slovenskemu narodu, je naše mesto v borbi proti takim strankam. Hočemo v vlado, toda samo v pošteno, delovno vlado. Hočemo v vladi delati, toda pošteno in izdatno delati za svoj narod. Vsaka stranka rada gre v vlado, toda poštena samo takrat, če po svojem programu lahko ljudstvu kaj koristi.

Vsi Slovenci vkup!

Vi znate, da so samostojni demokrati imeli dva poloma na gospodarskem polju: konkurz Hrvatskega gospodarskega društva in sedaj kriza Slavenske banke. Jaz nočem tega strankarsko-politično izrabljati, ali to lahko povem — in mislim, da bodo tudi vsi nasprotniki odobravalji moje stališče — da je moje mišljenje to: Ako so posamezniki z osebno nepoštenostjo zakrivali te katastrofe, potem se naj kaznujejo; ako pa so slabe gospodarske razmere krive, potem se take nesreče ne smejo izrabljati, ampak potem moramo gledati, da vsi pomagamo, vsi brez razlike! Tudi mi smo imeli težave v gospodarskih organizacijah radi splošnih gospodarskih razmer, a smo jih srečno prebrodili. Pač pa naj nas take nesreče združujejo, naj nas primorajo vse k javnemu priznanju, da v tako neurejenih gospodarskih razmerah, kakor so danes, ne moremo izhajati, posebno ne mi Slovenci.

Nastati mora mogočen klic: Vsi Slovenci vkup! Ne prepirajmo se, kdo je v vladi ali zunaj, ampak teknujmo, kako bomo našemu narodu: kmetu, obrtniku, delavcu, najbolj koristili. Borimo se Slovenci za svoje pravice, za svojo svobodo in samostojnost, kažimo na zevajoče rane, ki nam jih seka vsem skupaj belgradski centralizem! Naša stranka kliče vsem: Ne v medsebojni borbi, ampak v medsebojni slogi se borimo za svoja sveta prava! In če bomo tako skupaj držali, našli bomo prijatelje pri Hrvatih in Srbih, ki nam bodo pomagali do naših ciljev. Časi so težki, a ravno v težkih časih ni mesta za obup. Kdor je za delo, kdor je za pošteno borbo, kdor je za slovenski narod, naj se pridruži nam, Slovenski Ljudski Stranki! Ona ne bo propadla, ker je njen program — program in zahteva cellega slovenskega naroda!

Prebivalstvu na meji.

Mnogo krivic se godi ljudem ob državni meji. Državni nastavljenici, ki »stražijo« mejo, mnogokrat napačno tolmačijo zakone in predpise, ali pa jih sploh ne poznajo. Opetovano sem že pozval naše ljudi, naj naznanijo svojim poslanecem krivice, ki se jim godijo. Poslanec ima pravico, da se na višjem mestu pritoži in zahteva red.

Tako je n. pr. letos moralo zapustiti svojo službeno mesto več carinikov, ki so z ljudmi krivično postopali. Mladi carinik v Št. Ilju je kar na lastno roko in po svoje razlagal zakon o obmenjem prometu, pobiral je neke nove pristojbine od kmetov ter jih strašno šikaniral. A mladič je moral nato kmalu pobrati šila in kopita, ker vendar ne gre, da bi taki gospodje, ki so od ljudstva plačani, v teh težkih časih ljudem samo težave delali! Carinski uradnik Milosavljevič pri Gornji Sv. Kungoti je tudi kratkomalo prepovedal kmetom vožnjo žita v mline ob meji ter je uganjal tekem enega meseca take stvari, da tega nismo mogli mirno gledati. Račune je delal čisto po svojih tarifih in če

pred divjaki. Ko sta čolna prišla na severni konec otoka, so bili begunci že precej pred sovražnikom.

»Za strel se pripravljajo«, je čez nekaj časa vzkliknil Heyward. »Ker smo z njimi v isti črti, nas ne izgreše.«

»Ulezita se z Munrom na dno čolna«, je rekel Sokol. Heyward pa se je posmejal. »To bi bil slab izgled, ako bi se midva skrivala, ko ste vi izpostavljeni krogam.«

»To je zopet napačen pogum belokožca. Ali mislite, da bi se Mohikanec in jaz ne krila, ako bi bilo popolnoma brez koristi, izpostavljati se nevarnosti?«

Ta hip je počilo več strelav in napravilo konec prerekanju. Čingagoku je krogla zbila veslo iz rok in ga vrgla v vodo. Huronci so zakričali in znova ustrelili. Unkas je čoln obrnil tako, da je oče lahko dosegel veslo, ga zmagovalno zavihtel nad glavo in kriknil mohikanski bojni krik. Iz sovražnih čolnov pa se je oglasilo kričanje:

»Velika kača! Dolga puška! Hitri jelen!«

Sokol je vihtel zveromor nad glavo. Sovražniki so odgovorili na to zasmehovanje z novo salvo. Pljuskajoč so krogla padale v vodo, ena je celo prodrla čolnov les, druga pa je zadela Sokolovo veslo.

»Čakajte, tega vam bo še žala«, je vzkliknil lovec. Heywardu je prepustil veslo, pomeril in sprožil. Huronci, na katerega je pomeril, je vznal telebnil v čoln, njegova puška pa je padla v vodo. Njegovi tovariši so nehali veslati, ker so imeli z njim opravka. Čingagok je porabil to priliko, da si je oddahnil. Heyward pa je vztrajno veslal naprej. Oče in sin sta se zvedavo spogledala, če ni kdo ranjen, saj sta oba vedela, da nobeden ne bo zakričal od bolečine. Starejšemu Mohikanecu je polzelo z rame nekaj kapljice krvi. Ko je opazil, da je Unkas v skrbem gledal, je s periščem zajel vodo ter si umil rano, češ, da je le neznahtna brazgotina.

se je pdo pritožil proti njegovemu protizakonitemu postopanju, je grozil s kaznijo in je vsako pritožbo imenoval »drskost« (predrznost). Tudi za tega mladeniča se je poskrbelo, da je moral iti, odkoder je prišel. Poštene uradnike spoštujemo, ker vemo, da red mora biti. A proti krivici mora vsak človek energično nastopiti.

V Gornjem Čmureku pobirajo pri mostu cariniki in financarji od kmetov, ki vozijo sadje v Avstrijo, poseben nov davek in sicer 4% od vrednosti dotičnega blaga. Jaz sem te dni vprašal v Beogradu pri generalni direkciji carine, ali res mora kmet plačati ta davek. Reklo se mi je, da kmetu, ki pelje svoj pridelek čez mejo, tega davka ni treba plačati. Plačati pa ga mora dotični, ki trguje, to je trgovec, a ne kmet. Vsi kmetje, ki so že plačali ta neupravičeni davek, naj zahtevajo, da se jim vrne. Pokažite g. cariniku davčno knjižico ali položnico, da ste svoje davke itak morali plačati, pa vam morajo plačane svote vrniti. Ako tega nočejo, pa me o tem obvestite.

Posebno pa si zapomnite to: Za vsako, še tako malo svoto, ki jo plačate cariniku ali financarju, zahtevajte uradno potrdilo.

Prijatelje prosim, da ljudstvo na meji poučijo o teh stvarih in mi sproti poročajo o nerednostih in pritožbah.

Franjo Žebot, narodni poslanec, Maribor.

Državna politika.

V NAŠI DRŽAVI.

Minister dr. Nikič je odstopil. Dolgo se je vršil boj med Radičem in Uzunovičem zaradi tega ministra, ki je od Radiča odpadel, a ga je Uzunovič kljub temu v vladi obdržal. Zdaj pa je moral naenkrat Uzunovič popustiti, ker sicer bi pri novem zasedanju narodne skupščine Radič povzročil zopet kak večji škandal. Radič je pričakoval, da bo na mesto dr. Nikiča prišel v vlado on sam, ali pa vsaj njegov nečak Pavle Radič, vendar se mu to ni posrečilo, ker je kot namestnik dr. Nikiča prevzel posle minister Vaso Jovanović.

Celotna vlada — nestalna. Kakor je nestalna Radič, ki sedanjo vlado podpira, tako je nestalna tudi sedanja vlada in se bo v kratkem izvršila zopet večja izprememba. Zelo se razpravlja, da pojdejo naši v vlado. O tej zadevi je g. dr. Korošec podal v svojem govoru v Brežicah stališče SLS. Govor je natisnjen na 1. strani današnje številke.

Radič ga je zopet polomil. Pretekli teden so obiskali češki narodni poslanci našo državo. V Zagrebu na glavnem kolodvoru jih je pozdravil veliki župan dr. Kramarič. Med njegovim pozdravom pa se je oglasil Radič in mu zaklical: »Pozdravljajte v imenu hrvaškega naroda!« Kmalu nato pa mu je rekel: »Odslej dalje vi niste več veliki župan!« Seveda je ta Radičev nastop napravil prav mučen vtis na goste in domačine. Vlada je imela takoj sejo in radikali so zahtevali, naj se Radiča na mestu kaznuje z zaporom. Radičevci pa svojega voditelja seveda zagovarjajo, češ, da je bil tisti večer — pijan!

Obisk čehoslovanskih poslancev je bil velik političen dogodek v preteklem tednu. Kajti Češka in naša država sta od prevrata sem precej tesno navezani druga na drugo, saj sta se borili tudi za to, da bi po posebnem ozemlju med Avstrijo in Madžarsko bili mejašini. Poslanci, 73 po številu, so se pripeljali preko Madžarske, se podali v Beograd, kjer so jih res kraljevsko sprejeli. Imeli so tudi skupno sejo z našimi poslanci v naši narodni skupščini. Nato so se podali v Zagreb in druga mesta, pretekli ponedeljek pa so bili v Ljubljani. Tu so jih prav slovesno sprejeli. Ta obisk bo imel za posledico pač to, da bodo slovenski narodi na jugu in severu v najtesnejših stikih med seboj in to je prav.

V DRUGIH DRŽAVAH.

Vojska na Balkanu? Angleški listi poročajo, da so izvedeli za načrt Italije, ki hoče s pomočjo Grčije napasti

Turčijo. Ako bi bilo to resnično, potem bo ob naši državni meji — vojska! Naša država se v ta boj ne bode spustila. Tako poročajo angleški listi, koliko pa je resnice na tem, se ne more reči. Da ima Mussolini velik apetit in bi rad sam gospodoval nad celotnim Sredozemskim morjem, je pa tudi res.

Italija — država krivic, tako jo moramo imenovati, ko prejemamo dan za dnevom poročila, kako postopa z našimi Slovenci, ki so tamkaj. Toda italijanske oblasti, ki so zadnji čas prepovedale celo najskromnejšo slovensko priraditev, naj se zavedajo, da Slovenci v Jugoslaviji svojih bratov ne bomo pozabili. — Istočasno, ko Italija tlači naše ljudi v lastni državi, hoče, da poniža tudi našo državo samo. Zahteva, da se naj dogovor, sklenjen v mestu Netunu, podpiše. Če se ta dogovor podpiše, tedaj bo Italijan gospodar nad Dalmacijo in nad vsem Jadranskim morjem. Upati je, da se naša država tej italijanski predrznosti ne bo uklonila. Sicer pa bo Italija, v kateri vlada le sila, še sama imela težke čase, čim omahne roka nasilnika Mussolinija.

Avstrija doživlja zopet težke čase poizkušnje. Grozijo ji njeni lastni uradniki, da ne pojdejo več na delo, če jim vlada ne ustreže. Vlada pa je rekla, da odstopi, če se to zgodi in potem bi nastale zmešnjave, ki bi bile velika nesreča za že itak slabotno državo Avstrijo.

Med Nemčijo in Francijo še ni pravega sporazuma. Pogoji Francije so, da mora Nemčija pristati na to, da bo spoštovala meje na Poljskem in da se Avstrija ne bo priključila Nemčiji. Nemški listi so pa mnenja, da so ti pogoji tako trdi, da jih Nemčija ne bo mogla sprejeti. Poleg tega pa Francija še ni izpraznila Porurja, ki je nemška zemlja. Države Male Zveze so posredovale, da se bode ta izpraznitev pod gotovimi pogoji izvršila.

Angleška trpi vsled stavke rudarjev. Ti so nepopustljivi, tako da je Angleška že res v zadrega radi premoga. V nekaterih delih velike države in njenih ozemelj v drugih delih sveta se je pokazalo že prav občutno pomanjkanje premoga. Dovoz premoga iz drugih krajev rudarji preperečujejo na vse mogoče načine.

V Rusiji se nekaj pripravlja. Z dosedanjim komunistično vlado niso prav zadovoljni. A je toliko nasilna, da ji je težko priti blizu. Vendar se že kažejo znaki, da bo v Rusiji kmalu prišlo do izpremembe in bo kmet zopet več svobode kot jo ima zdaj.

Kaj je novega?

Župnik Franc Trop umrl. Umrl je v četrtek zvečer v Šmarjeti pri Rimskih toplicah tamkajšnji župnik vlč. g. Franc Trop. Rajni je bil rojen dne 18. marca 1871 v Ormožu, v mašnika je bil posvečen dne 25. julija 1897. V Šmarjeti je župnikoval nad 13 let. Bil je vnet duhovnik in zelo priljubljen, in je njegova smrt povzročila veliko žalost v celi župniji. Pogreb se je vršil v nedeljo dopoldne ob zelo veliki udeležbi domačih ter sosednih faranov ter 20 duhovnikov. V župni cerkvi je govoril pokojnemu dekanu iz Laškega vlč. g. dr. Krulje. Mašo zadušnico je služil monsignor ter ravnatelj Cirilove tiskarne vlč. g. dr. A. Jerovšek. Pogreb je vodil in govoril ob odprtem grobu vlč. g. vseučilišni profesor dr. Slavič. Ganljivo slovo šolske mladine od blagopokojnega na pokopališču je bilo jasen dokaz, kako priljubljen in vzoren odgojitelj šolske mladine je bil rajni. Svetila mu večna luč in ostani mu ohranjen trajno hvaležen spomin med duhovnimi tovariši ter med vsemi, ki so poznali dobrohotnost, darežljivost in duhovniško gorečnost blagopokojnega!

Lov za vlomilec v Mariboru. V sredo proti večeru se je odigral v Einspielerjevi ulici razburljiv dogodek. Skozi večna vrata neke hiše je planil v naglem diru mlad, slabše oblečen možki, takoj za njim pa neka žena, ki je kričala »Držite tatu, vlomilec!« Za beguncem se je takoj razvil divji lov, ki je bil uspešen. Prijeli so ga ter izročili stražniku. Piše se Vincenc Lampert, po poklicu je brezposelni zidarski pomočnik iz Sv. Boltenka v Halozah. Ker je že več mesecev brez dela, se je preživljal z vlomil in tatvinami. V sredo zvečer okrog 6. ure se je priplazil v stanovanje neke stranke v Einspielerjevi ulici med časom, ko je bila gospodinja v drvarnici. Posrečilo se mu je izmakniti iz omare manjšo svoto denarja; ko pa je hotel oditi, se je go-

XII. Čuden Indijanec.

Več ur so hodili popotniki težavno pot skozi divje gozdove. Zdaj jim je bila vodnica kaka zvezda, zdaj so sledili toku kakega potoka. Nazadnje se je Sokol odločil, da si odpohijejo. Zažgali so ogenj, se ulegli k počitku in prebili noč v poživljajočem spanju.

Nadaljevali so pot šele ko je bilo solnce razgnalo jutranje meglo. Sokol je hodil naprej, se večkrat ustavil, da je preiskal drevje in grmovje ter ni prekratil prej kakega potoka, predno se ni prepričal, kake barve je voda in kako hitro teče. Večkrat sam sebi ni zaupal in se je za svet obrnil na prijatelja Čingagoka. Takrat je Unkas molče in potrpežljivo stal ob strani. Iz njegovega resnega vedenja se je videlo, da se je popolnoma pokoraval modrosti in preudarnosti starejših mož. Nazadnje pa je lovec Heywardu razodel vzrok svoje zadrege, češ, da še niso našli nikake sledi za Magvo in da so morda krenili v napačno smer.

»Bog nas varuj zmore!« je vzkliknil Duncan. »Morda bi nam pa Unkas vedel svetovati?«

Mladi Mohikanec se je ozrl na očeta, a je ponižno ostal pri miru in molčal. Čingagok je razumel ta pogled in mu z roko namignil, da lahko govori. Unkasu se je razvedril obraz. Urno kot jelen je stekel na mali griček pred njimi in se z vzklikom ustavil na kraju, kjer je bila pred kratkim noga kake živali razgrebla prst. Vsi so pohitili k mladeniču.

»Sled je našel!« je vzkliknil lovec. »Mladec ima za svoja leta pazno oko in bister um.«

»Čudno, da nam ni prej povedal, da je nekaj našel, je omenil Heyward.

(Dalje prihodnjik.)